

Határozatok Tára

A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (kibővített hetedik tanács)

2022. november 23.*

„Megsemmisítés iránti és kártérítési kereset – Verseny – Kartellek – A feszített acél európai piaca – Az EUMSZ 101. cikkbe és az EGT-Megállapodás 53. cikkébe ütköző jogsértést megállapító határozat – A bankgarancia-nyújtási kötelezettség felfüggesztése – Az ideiglenes kifizetések részletekben történő megfizetése – A határozatot részben megsemmisítő és az eredetileg kiszabott bírsággal azonos összegű bírságot kiszabó ítélet – Az ideiglenes kifizetések beszámítása – Késedelmi kamatok – Az EUMSZ 266. cikk első bekezdése – Jogalap nélküli gazdagodás – Magánszemélyek számára jogokat keletkeztető jogszabály kellően súlyos megsértése – Jogosulatlan kifizetés visszatérítése – Jogalap hiánya – Jogellenesség”

A T-275/20. sz. ügyben,

a **Westfälische Drahtindustrie GmbH** (székhelye: Hamm [Németország]),

a **Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG** (székhelye: Hamm),

a **Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. KG** (székhelye: Iserlohn [Németország]),

(képviselik őket: O. Duys és N. Tkatchenko ügyvédek)

felperesek

az **Európai Bizottság** (képviselik: P. Rossi és L. Mantl, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített hetedik tanács),

a tanácskozások során tagjai: R. da Silva Passos elnök, V. Valančius, I. Reine, L. Truchot és M. Sampol Pucurull (előadó) bírák,

hivatalvezető: E. Coulon,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára, különösen:

– a Törvényszék Hivatalához 2020. május 11-én benyújtott keresetlevélre,

* Az eljárás nyelve: német.

- a Bizottság által a Törvényszék eljárási szabályzatának 130. cikke alapján a Törvényszék Hivatalához 2019. augusztus 13-án benyújtott külön beadványban felhozott, elfogadhatatlansági és hatáskör hiányára alapozott kifogásra,
- a kifogásnak az eljárást befejező határozatban való eldöntését elrendelő 2021. február 1-jei végzésre,

tekintettel arra, hogy a felek az eljárás írásbeli szakaszának befejezéséről való értesítést követő háromhetes határidőn belül nem kérték tárgyalás tartását, és mivel ennek nyomán a Törvényszék – az eljárási szabályzata 106. cikkének (3) bekezdése alapján – úgy határozott, hogy a keresetről az eljárás szóbeli szakaszának mellőzésével határoz,

meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Keresetükben a felperesek, a Westfälische Drahtindustrie GmbH (a továbbiakban: WDI), a Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG (a továbbiakban: WDV) és a Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. KG (a továbbiakban: Pampus) elsődlegesen azt kérik, hogy a Törvényszék először is az EUMSZ 263. cikk alapján semmisítse meg az Európai Bizottság 2020. március 2-i azon levelét, amelyben felszólította őket 12 236 931,69 euró összeg megfizetésére, amely a Bizottság szerint a 2010. szeptember 30-án velük szemben kiszabott bírság fennmaradó részének felel meg; másodsor, állapítsa meg, hogy a bírságot 18 149 636,24 euró összeg 2019. október 17-én történt kifizetésével teljes egészében megfizették, harmadszor pedig kötelezze a Bizottságot, hogy fizessen meg a WDI-nek 1 633 085,17 eurót, ez utóbbi időponttól számított kamatokkal együtt, ezen intézmény jogalap nélküli gazdagodása miatt. A felperesek másodlagosan az EUMSZ 268. cikk alapján azt kérik, hogy a Törvényszék kötelezze a Bizottságot arra, hogy fizesse meg nekik azt a 12 236 931,69 eurót, amelyet a Bizottság a WDI-től követelt, valamint az ezen intézmény által beszedett 1 633 085,17 euró összegű túlfizetésnek megfelelő összeget, 2019. október 17. napjától a fizetendő összeg teljes visszafizetéséig számított kamatokkal együtt.

I. A jogvita előzményei

- 2 A felperesek feszítettacél-szállítók.
- 3 Az EUMSZ 101. cikknek és az EGT-Megállapodás 53. cikkének alkalmazására vonatkozó eljárásban (COMP/38.344 – „feszített acél”-ügy) hozott 2010. június 30-i C(2010) 4387 végleges határozatban (a továbbiakban: APC határozat) a Bizottság több vállalkozást – köztük a felpereseket – szankcionált a feszített acél piacon létrejött kartellben való részvételük miatt. A Bizottság 56 050 000 euró bírságot szabott ki a WDI-vel szemben. A WDV és a Pampus 45 600 000 euró, illetve 15 485 000 euró összeg megfizetéséért egyetemlegesen felelelt.
- 4 E szankciót az APC-határozat 2. cikke első bekezdésének 8. pontja szabta ki.

- 5 A közigazgatási eljárás során a felperesek az 1/2003/EK rendelet 23. cikke (2) bekezdésének a) pontja alapján kiszabott bírságok megállapításáról szóló iránymutatás (HL 2006. C 210., 2. o.; a továbbiakban: 2006. évi iránymutatás) 35. pontja alapján kérték a bírság csökkentését a fizetési képesség hiánya miatt. E pont a következőket írja elő:
- „Különleges körülmények fennállása esetén a Bizottság, kérelemre, figyelembe veheti a vállalkozás adott szociális és közgazdasági [helyesen: sajátos társadalmi és gazdasági] környezetben fennálló fizetési képességének hiányát. Ezen a címen a Bizottság nem csökkenti a bírságot csupán a vállalkozás kedvezőtlen vagy veszteséges pénzügyi helyzetének megállapítása miatt. A bírság csak abban az esetben csökkenthető, ha objektív bizonyíték szolgál arra, hogy a bírság kiszabása – a jelen [i]ránymutatásban meghatározott feltételek mellett – visszavonhatatlanul veszélybe sodorná a vállalkozás gazdasági életképességét, és aktív eszközeit értéküktől megfosztaná [helyesen: teljesen megfosztaná].”
- 6 Az APC-határozatban a Bizottság nem adott helyt a felperesek arra irányuló kérelmének, hogy a fizetési képesség hiánya miatt kivételesen csökkentse a bírságot.
- 7 A Törvényszék Hivatalához 2010. szeptember 14-én benyújtott keresetlevéllel a felperesek az APC-határozat megsemmisítése és megváltoztatása iránti keresetet terjesztettek elő. Az ügyet T-393/10. számon vették nyilvántartásba.
- 8 A 2010. szeptember 30-i C(2010) 6676 végleges határozattal (a továbbiakban: 2010. szeptember 30-i határozat) a Bizottság módosította az APC-határozatot, különösen annak 2. cikke első bekezdésének 8. pontját az egyes vállalkozásokkal szemben kiszabott bírságok összegének csökkentése céljából (a továbbiakban együtt: vitatott határozat). A WDI-vel szemben kiszabott bírságot így 46 550 000 euróban állapították meg. A WDV és a Pampus 38 855 000 euró, illetve 15 485 000 euró összeg megfizetéséért egyetemlegesen felelt.
- 9 A 2010. szeptember 30-i határozat megállapította, hogy az APC-határozat 2. cikkének második bekezdésétől eltérve a vitatott határozat 2. cikke első bekezdésének 8. pontjában kiszabott bírságokat a 2010. szeptember 30-i határozat közlésétől számított három hónapon belül kell megfizetni, és hogy e határidő lejártakor automatikusan az Európai Központi Bank (EKB) által az irányadó refinanszírozási műveletek esetében alkalmazott, a 2010. szeptember 30-i határozat elfogadása hónapjának első napján érvényes kamatláb 3,5 százalékponttal növelt mértéke szerinti kamat fizetendő. A határozat azt is előírta, hogy abban az esetben, ha a szankcionált vállalkozás keresetet nyújt be, a bírságot az esedékesség napján vagy bankgarancia nyújtásával, vagy a bírságnak az Európai Közösségek általános költségvetésére alkalmazandó költségvetési rendeletről szóló 1605/2002/EK, Euratom tanácsi rendelet végrehajtására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról szóló, 2002. december 23-i 2342/2002/EK, Euratom bizottsági rendelet (HL 2002. L 357., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 4. kötet, 145. o.) 85a. cikke (1) bekezdésének megfelelően történő ideiglenes megfizetésével fedezheti.
- 10 2010. december 3-án a felperesek a T-393/10. sz. ügy keretében ideiglenes intézkedés iránti kérelmet nyújtottak be a Törvényszék Hivatalához, lényegében a vitatott határozat végrehajtásának az alapügyben hozott ítélet kihirdetéséig való felfüggesztése iránt.
- 11 2011. február 14-i levelében a Bizottság Versenypolitikai Főigazgatóságának főigazgatója elutasította a felpereseknek a bírság fizetési képességük miatti csökkentése iránti újabb kérelmét (a továbbiakban: 2011. február 14-i levél).

- 12 2011. április 13-i Westfälische Drahtindustrie és társai kontra Bizottság végzésével (T-393/10 R, a továbbiakban: az ideiglenes intézkedés tárgyában hozott végzés, EU:T:2011:178) a Törvényszék elnöke részben helyt adott a felperesek által benyújtott, ideiglenes intézkedés iránti kérelemnek, és elrendelte a velük szemben az azonnali behajtás elkerülése érdekében előírt, a Bizottság számára való bankgarancia nyújtására vonatkozó kötelezettség végrehajtásának felfüggesztését, azzal a feltétellel, hogy a felperesek ideiglenesen ezen intézménynek egyrészt 2011. június 30-ig 2 000 000 millió eurót, másrészt 2011. július 15-től eltérő rendelkezésig, de legkésőbb az alapügyben meghozandó határozat kihirdetéséig minden hónap 15-én 300 000 eurót kitevő havi részletet fizetnek.
- 13 A 2015. július 15-i Westfälische Drahtindustrie és társai kontra Bizottság ítéletben (T-393/10, a továbbiakban: 2015. július 15-i ítélet, EU:T:2015:515) a Törvényszék megállapította, hogy a Bizottság nem követett el hibát, amikor a vitatott határozatban a felperesek vonatkozásában megállapította az EUMSZ 101. cikk megsértését.
- 14 A Törvényszék azonban megsemmisítette a vitatott határozatot annyiban, amennyiben az bíróságot szabott ki a felperesekkel szemben, valamint a 2011. február 14-i levelet azzal az indokkal, hogy a Bizottság tévesen értékelte a fizetési képességüket.
- 15 A Törvényszék korlátlan felülvizsgálati jogkörében eljárva a felpereseket a vitatott határozatban velük szemben kiszabott bírság összegével megegyező összegű bírság megfizetésére kötelezte, ami a 2015. július 15-i ítélet rendelkező részéből kitűnik.
- 16 A rendelkező rész a következőképpen szól:
- „1) A 2010. szeptember 30-án hozott [...] a [WDI] és a [WDV] vonatkozásában kiszabott bírság csökkentése tárgyában a jelen kereset[ben] már nem szükséges határozni.
- 2) A Törvényszék a [vitatott] határozat 2. cikke [első bekezdésének] 8. pontját megsemmisíti.
- 3) A Törvényszék a [...] 2011. február 14-i levelet megsemmisíti.
- 4) A [WDI], a [WDV] és a [Pampus] egyetemlegesen köteles 15 485 000 euró összegű bírság megfizetésére.
- 5) A [WDI] és a [WDV] egyetemlegesen köteles 23 370 000 euró összegű bírság megfizetésére.
- 6) A [WDI] köteles 7 695 000 euró összegű bírság megfizetésére.
- 7) A Törvényszék a keresetet ezt meghaladó részében elutasítja.
- 8) A [WDI], a [WDV] és a [Pampus] viselik saját költségeik felét, beleértve az ideiglenes intézkedés iránti eljárással kapcsolatos költségeket is. A Bizottság viseli saját költségeit, valamint a [WDI], a [WDV] és a [Pampus] költségeinek felét, beleértve az ideiglenes intézkedés iránti eljárással kapcsolatos költségeket is.”
- 17 Az ideiglenes intézkedés tárgyában hozott végzés végrehajtásaként a WDI a 2011. június 29. és 2015. június 16. közötti időszakban ideiglenesen összesen 16 400 000 eurót fizetett a Bizottságnak.

- 18 A 2015. július 15-i ítélet kihirdetését követően a felperesek jogi képviselői felvették a kapcsolatot a Bizottság Költségvetési Főigazgatóságával annak érdekében, hogy békés úton megállapodjanak az említett ítélet rendelkező részének 4–6. pontjában meghatározott bírságok fizetési ütemtervéről. Ekkor véleménykülönbségek alakultak ki azzal kapcsolatban, hogy az e bírságok után fizetendő kamatok mely időponttól kezdődően számítandók. A felperesek ugyanis úgy vélték, hogy a kamatokat a 2015. július 15-i ítélet kihirdetésétől kell számítani, míg a Költségvetési Főigazgatóság szerint a kamatokat a vitatott határozat 2. cikkének második és harmadik bekezdéséből eredő időponttól, vagyis a felpereseket illetően a 2010. szeptember 30-i határozat közlésétől számított három hónapon belül kell megfizetni. Ezt az álláspontot tükrözi a Költségvetési Főigazgatóságnak a felperesek képviselőjének 2015. augusztus 5-i levelére válaszoló, 2015. augusztus 12-i elektronikus levele, és ezt az álláspontot a Bizottság és a WDI között 2015. szeptember 4-én tartott találkozó során megismételték.
- 19 2015. november 17-én a WDI a bírság 2029. december 15-ig részletekben – 300 000 euró összegű havi részletekben és 2011. január 15-től esedékes, 4,5%-os kamatlábbal számított késedelmi kamatokkal együtt – történő megfizetésére vonatkozó tervre irányuló javaslatot nyújtott be a Bizottsághoz.
- 20 2015. november 27-én a Bizottság megküldte a WDI-nek a bírság 2030. március 15-ig, részletekben történő megfizetésére vonatkozó tervet. Ez a terv szintén a 300 000 euró összegű havi törlesztőrészleteken alapult, és abból indult ki, hogy a követelés 2011. január 4-ével vált esedékessé, amelynek összegét 4,5%-os késedelmi kamattal kell növelni.
- 21 A 2015. július 15-i ítélettel szemben a felperesek fellebbezést nyújtottak be, akik többek között azt vitatták, hogy a Törvényszék a korlátlan felülvizsgálati jogkörének gyakorlása során a 2015-re, nem pedig a 2010-re vonatkozó fizetési képességüket vette figyelembe. E fellebbezést a 2016. július 7-i Westfälische Drahtindustrie és Pampus Industriebeteiligungen kontra Bizottság végzéssel (C-523/15 P, EU:C:2016:541) elutasították.
- 22 A fellebbezés elutasítását követően a felperesek azt kérték a Törvényszéktől, hogy a 2015. július 15-i ítéletet úgy értelmezze, hogy az ezen ítéletben kiszabott bírság összege után fizetendő kamatokat az ítélet kihirdetésétől kezdődően kell számítani. Másodlagosan a felperesek azt kérték a Törvényszéktől, hogy javítsa ki vagy egészítse ki ezt az ítéletet, megjelölve, hogy a kamatokat mely időponttól kezdve kell számítani.
- 23 A 2018. május 17-i Westfälische Drahtindustrie és társai kontra Bizottság végzésben (T-393/10 INTP, nem tették közzé, EU:T:2018:293) a Törvényszék elfogadhatatlannak nyilvánította e kérelmeket. Az értelmezés iránti kérelmet illetően a Törvényszék emlékeztetett arra, hogy ahhoz, hogy elfogadható legyen, annak az értelmezendő ítéletben eldöntött kérdésre kell vonatkoznia. Márpedig a felperesekkel szemben kiszabott bírságok összegének halasztott megfizetése esetén fizetendő késedelmi kamatok felszámításának kezdő időpontjával kapcsolatos kérdést a 2015. július 15-i ítélet nem érintette. A Törvényszék szerint a felperesek kérelme a 2015. július 15-i ítélet következményeire vonatkozó vélemény beszerzésére irányult, ami nem tartozik az eljárási szabályzat 168. cikkének (1) bekezdése alapján benyújtott értelmezés iránti kérelem körébe. A másik két kérelmet késedelmesnek ítélték.

- 24 2019. október 16-án a WDI tájékoztatta a Bizottságot egyrészt arról, hogy 31 700 000 eurót már megfizetett, másrészt pedig arról, hogy szándékában áll már most megfizetni a bírság fennmaradó – tőkében és kamatokban kifejezett – részét, amelyet 18 149 636,24 euróra becsült. Ennek kiszámításához a WDI a 2015. október 15-től, azaz három hónappal a 2015. július 15-i ítélet kihirdetését követően keletkezett kamatokat vette figyelembe, és 3,48%-os kamatlábat alkalmazott.
- 25 2019. október 17-én a WDI az említett 18 149 636,24 euró összeget befizette a Bizottság bankszámlájára, és így a 2011. június 29. óta bírságfizetés címén teljesített kifizetések teljes összege 49 849 636,24 eurót tett ki.
- 26 2020. március 2-i levelében (a továbbiakban: megtámadott jogi aktus) a Bizottság jelezte, hogy nem ért egyet a WDI 2019. október 16-i levelében kifejtett álláspontjával. A Bizottság kifejtette, hogy az 1995. július 14-i CB kontra Bizottság ítéletben (T-275/94, EU:T:1995:141) megállapított kritériumoknak megfelelően a kamatok nem a 2015. július 15-i ítélettől, hanem a vitatott határozatban előírt időponttól, azaz 2011. január 4-től kezdődően, 4,5%-os kamatlábbal számítandók. Következésképpen a Bizottság felszólította a WDI-t, hogy fizesse meg számára a 2020. március 31-i értéknapot figyelembe véve továbbra is esedékes összegnek megfelelő 12 236 931,69 eurót.

II. A felek kérelmei

- 27 A keresetlevélben a felperesek azt kérik, hogy a Törvényszék:
- semmisítse meg a megtámadott jogi aktust;
  - következképpen állapítsa meg, hogy a Bizottságnak a WDI által a 2011. június 29. és 2015. június 16. közötti időszakban teljesített kifizetéseket (16 400 000 euró), valamint az ezen összeg után ezen időszak alatt kifizetett kamatokat (1 420 610 euró), azaz összesen 17 820 610 eurót be kell számítani a Törvényszék által a 2015. július 15-i ítéletben korlátlan felülvizsgálati jogkörében kiszabott bírságba, ettől az időponttól kezdődő hatállyal, és hogy ennél fogva e bírság a WDI által 2019. október 17-én teljesített 18 149 636,24 euró összeg kifizetésével teljes mértékben megfizetésre került;
  - kötelezze a Bizottságot, hogy fizessen meg a WDI részére 1 633 085,17 eurót, 2019. október 17-től a fizetendő összeg teljes visszafizetéséig terjedő időszakra számított kamattal együtt;
  - másodlagosan, abban az esetben, ha a Törvényszék nem ad helyt az első három kereseti kérelemnek, kötelezze a Bizottság által képviselt Európai Uniót egyrészt arra, hogy fizessen a felpereseknek a megtámadott jogi aktusban követelt összeggel megegyező összegű kártérítést, azaz 12 236 931,69 eurót, másrészt pedig, hogy fizessen a WDI részére 1 633 085,17 eurót, 2019. október 17-től a fizetendő összeg teljes visszafizetéséig terjedő időszakra számított kamattal együtt;
  - a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.
- 28 A felperesek az elfogadhatatlansági és hatáskör hiányára alapozott kifogásra vonatkozó észrevételeikben azt kérik, hogy a Törvényszék

- adjon helyt a keresetlevélben foglalt kérelmeknek az eljárási szabályzat 123. cikke értelmében vett mulasztási ítéletben;
  - másodlagosan utasítsa el az elfogadhatatlansági és hatáskör hiányára alapozott kifogást;
  - harmadlagosan, az eljárást befejező határozatban döntsön e kifogásról;
  - a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.
- 29 A Bizottság azt kéri, hogy a Törvényszék:
- a keresetet elsődlegesen mint elfogadhatatlant, illetve másodlagosan mint megalapozatlant utasítsa el;
  - a felpereseket kötelezze a költségek viselésére.

III. A jogkérdésről

A. A felperesek arra irányuló kérelméről, hogy a Törvényszék a kérelmeknek mulasztási ítéletben adjon helyt

- 30 Az elfogadhatatlansági és hatáskör hiányára alapozott kifogásra vonatkozó észrevételeikben a felperesek azt kérik, hogy a Törvényszék a kérelmeknek az eljárási szabályzat 123. cikkének megfelelően mulasztási ítéletben adjon helyt, mivel a Bizottság a kifogását határidőn túl nyújtotta be.
- 31 E tekintetben a felperesek megjegyzik, hogy 2020. május 26-i levelében a Törvényszék tájékoztatta őket, hogy a keresetlevelet kézbesítették a Bizottságnak. E körülmények között az elfogadhatatlansági és hatáskör hiányára alapozott kifogás benyújtásának határideje 2020. augusztus 5-én járt le. Márpedig ezt a kifogást csak 2020. augusztus 13-án nyújtották be.
- 32 Az eljárási szabályzat 123. cikkének (1) bekezdése előírja, hogy amennyiben a Törvényszék – az alapokmány 45. cikke második bekezdése rendelkezései alkalmazásának sérelme nélkül – megállapítja, hogy az alperes, akinek a keresetlevelet szabályszerűen kézbesítették, ellenkérelmét elmulasztotta a 81. cikkben előírt formában, illetve határidőn belül előterjeszteni, a felperes kérheti a Törvényszéktől, hogy a kérelmeinek adjon helyt.
- 33 Az eljárási szabályzat 81. cikkének és 130. cikke (1) bekezdésének együttes olvasatából az következik, hogy az alperes által külön iratban felhozott elfogadhatatlansági vagy hatáskör hiányára alapozott kifogást a keresetlevél kézbesítésétől számított két hónapon belül kell előterjeszteni. Az eljárási szabályzat 60. cikke szerint ez a határidő a távolságra tekintettel tíznapos átalány-határidővel meghosszabbodik.
- 34 Az eljárási iratoknak az e-Curia alkalmazáson keresztül történő benyújtásáról és kézbesítéséről szóló, 2018. július 11-i törvényszéki határozat (HL 2018. L 240., 72. o.) 6. cikkének második bekezdése úgy rendelkezik, hogy a kézbesített iratoknak az e határozatban említett címzettjeit e-mailben kell értesíteni az e-Curia alkalmazáson részükre teljesített valamennyi kézbesítésről. Az említett 6. cikk harmadik bekezdése pontosítja, hogy az eljárási irat akkor minősül kézbesítettnek, amikor a címzett (képviselő vagy segítő) hozzáférést kér ezen irathoz az e-Curia

rendszerben. Egyébiránt a hozzáférés kérésének elmaradása esetén az iratot a kézbesítésről szóló értesítést tartalmazó e-mail elküldésének napját követő hetedik nap elteltével kézbesítettnek kell tekinteni.

- 35 A jelen ügyben, mivel a Bizottság az elfogadhatatlansági és hatáskör hiányára alapozott kifogást az előírt határidőn belül terjesztette elő, a Törvényszék nem hívta fel a felpereseket arra, hogy az eljárási szabályzat 123. cikke (1) bekezdésének megfelelően terjesszék elő észrevételeiket arra vonatkozóan, hogy kérelmeiknek mulasztási ítéletben adjon helyt.
- 36 Amint ugyanis az az e-Curiával kapcsolatos jelentésből kitűnik, a Hivatal 2020. június 2-án e-mailben értesítette a felpereseket a fenti 31. pontban említett, 2020. május 26-i levélnek az e-Curia alkalmazáson keresztül történő kézbesítéséről. A 2020. június 2-i elektronikus levelében a Hivatal a Bizottságot is értesítette arról, hogy a szintén 2020. május 26-án kelt, a keresetlevelet és a csatolt mellékleteket kézbesítő levelet továbbította az e-Curia alkalmazáson keresztül. A Bizottság 2020. június 3-án hozzáfért ezekhez a dokumentumokhoz az e-Curia rendszeren keresztül. A fenti 34. pontban felidézett, az eljárási iratoknak az e-Curia alkalmazáson keresztül történő benyújtásáról és kézbesítéséről szóló, 2018. július 11-i törvényszéki határozat 6. cikkének harmadik bekezdése értelmében 2020. június 3-a az elfogadhatatlansági és hatáskör hiányára alapozott kifogás benyújtására ezen intézmény rendelkezésére álló két hónapos és tíznapos határidő kezdő időpontja. Mivel e kifogást 2020. augusztus 13-án nyújtották be, az említett határidőt tiszteletben tartották.
- 37 Ebből következik, hogy el kell utasítani a felperesek arra irányuló kérelmét, hogy a Törvényszék mulasztási ítéletben adjon helyt a kérelmeiknek.

B. A kereset tárgyáról

- 38 A kereset tárgya megsemmisítés iránti kérelem, megállapítás iránti kérelem és jogalap nélküli gazdagodáshoz kapcsolódó kifizetés iránti kérelem, valamint másodlagosan a Bizottság jogellenes magatartása miatt elszenvedett kár megtérítése iránti kérelem. E kérelmeket a felperesek a fenti 27. pontban említett első négy kereseti kérelmükben fogalmazták meg.
- 39 A felperesek e négy kérelme azon az állításon alapul, hogy a Törvényszék a 2015. július 15-i ítéletében először is *ex tunc* hatállyal törölte a Bizottság által a vitatott határozatban kiszabott bírságot. E törlés a felperesek javára a 2011. június 29. és 2015. június 16. között az ideiglenes intézkedés tárgyában hozott végzés végrehajtása keretében ideiglenesen megfizetett összeg (16 400 000 euró) kamatokkal (1 420 610 euróval) növelt összegének megfelelő követelést keletkeztetett. E követelés a 2019. február 12-i Printeos kontra Bizottság ítéletnek (T-201/17, EU:T:2019:81) megfelelően visszafizetendő. Másodszor, a Törvényszék a 2015. július 15-i ítélet kihirdetésének időpontjától kezdődő hatállyal új, külön bírságot állapított meg. A felperesek ez utóbbit a 2010. évi „törölt bírsággal” szemben „a Törvényszék által kiszabott bírsággal” nevesítik.
- 40 A felperesek első kereseti kérelmében foglalt megsemmisítés iránti kérelem a megtámadott jogi aktusra irányul, amelyben a Bizottság felszólította a felpereseket, hogy fizessenek meg számára 12 236 931,69 eurót, amely véleménye szerint – a 2020. március 31-i értéknapot figyelembe véve – megfelel a bírság fennmaradó összegének.
- 41 A felperesek második kereseti kérelmében foglalt megállapítás iránti kérelem arra irányul, hogy a Törvényszék állapítsa meg, hogy a 2015. július 15-i ítélet végrehajtása keretében a WDI által a 2011. június 29. és 2015. június 16. közötti időszakban a Bizottság számára teljesített kifizetéseket

- (16 400 000 euró) és annak kamatait (1 420 610 euró) be kellett számítani a Törvényszék által kiszabott bírságba, és hogy ennek következtében a WDI által 2019. október 17-én teljesített 18 149 636,24 euró összegű kifizetéssel a bírság teljes egészében megfizetésre került.
- 42 A felperesek harmadik kereseti kérelmében foglalt, jogalap nélküli gazdagodásra alapított kérelem arra irányul, hogy a Bizottság fizessen vissza a WDI-nek 1 633 085,17 eurót, annak 2019. október 17-től számított kamataival együtt.
- 43 Ez utóbbi kérelem egy számítási hibára vezethető vissza, amelyet a felperesek állítása szerint a Bizottsághoz benyújtott korábbi kérelmeikben követtek el.
- 44 A WDI ugyanis a 2015. augusztus 5-i elektronikus levelében és a 2019. október 16-i levelében csak azt kérte a Bizottságtól, hogy a bírságba számítsa be az ideiglenes intézkedés tárgyában hozott végzés végrehajtásaként kifizetett (16 400 000 euró) összeget, anélkül hogy ehhez hozzáadta volna a 2011. június 29. és 2015. június 16. közötti időszakra ezen összeg után felszámított kamatokat (1 420 610 euró), vagy akár a 2015. július 15. óta felszámított kamatos kamatokat. A felperesek szerint a Törvényszék elé terjesztett, 2020. május 7-i keltezésű új számításnak megfelelően és e kamatokat figyelembe véve, a felperesek által 2019. október 17-én a „Törvényszék által kiszabott bírság” kiegyenlítése érdekében még fizetendő összeg csak 16 516 551,07 euró volt, nem pedig a 2019. október 16-án kiszámított 18 149 636,24 euró, ami a Bizottság javára 1 633 085,17 euró túlfizetést eredményezett.
- 45 Végül a másik három kérelemhez képest másodlagosan előterjesztett negyedik kereseti kérelemben foglalt kártérítési kérelem arra irányul, hogy a Törvényszék kötelezze a Bizottságot a 2015. július 15-i ítélet végrehajtása keretében állítólagosan elszenvedett károk megtérítésére, a Bizottság által a megtámadott jogi aktusban követelt összeg (12 236 931,69 euró) és az ezen intézmény javára 2019. október 17-én keletkezett túlfizetés (1 633 085,17 euró) ezen időponttól számított kamatokkal növelt összegének erejéig. A felperesek szerint a 2015. július 15-i ítélet hibás végrehajtása az EUMSZ 266. cikk (1) bekezdése alapján a Bizottságot terhelő kötelezettségek kelően súlyos megsértésének minősül. Az elszenvedett kár megfelel az említett ítélet végrehajtása során jogtalanul beszédett összeg követeléséből eredő veszteségnek.
- 46 Ebből következik, hogy a fenti 27. pontban említett második, harmadik és negyedik kereseti kérelem egymással összefügg.
- 47 A második kereseti kérelemben említett egyik megállapítás, nevezetesen a Bizottság azon kötelezettsége, hogy a 2015. július 15-i ítélet végrehajtása során a bírság fennmaradó összegébe ne csak a WDI által 2011. június 29. és 2015. június 16. között ideiglenesen megfizetett összegeket, hanem az azok után járó kamatokat is beszámítsa, képezi a harmadik kereseti kérelemben foglalt, 1 633 085,17 euró összeg és annak 2019. október 17-től számított kamatainak visszatérítése iránti kérelem alapját.
- 48 A harmadik kereseti kérelmet illetően emlékeztetni kell arra, hogy a jogalap nélküli gazdagodásra alapított kereset nem tartozik a szigorú értelemben vett szerződésen kívüli felelősségi rendszer körébe, amelynek alkalmazhatósága attól függ, hogy teljesülnek-e az Unióval szemben kifogásolt magatartás jogellenességére, a kár ténylegességére, valamint a magatartás és az állított kár közötti okozati összefüggés fennállására vonatkozó együttes feltételek. Ez a kereset abban különbözik a fent említett felelősségi rendszer alapján benyújtott keresetektől, hogy nem követeli meg az alperes által tanúsított jogellenes magatartás bizonyítását, még csak azt sem, hogy az alperes egyáltalán valamilyen magatartást tanúsítson, hanem csupán az alperes érvényes jogalap nélküli

gazdagodását és a felperes e gazdagodáshoz kapcsolódó szegényedését kell bizonyítani (lásd: 2008. december 16-i Masdar (UK) kontra Bizottság ítélet, C-47/07 P, EU:C:2008:726, 49. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 49 A fenti jellemzők ellenére ugyanakkor az Unió elleni, jogalap nélküli gazdagodásra alapított keresetindítás lehetőségét nem lehet valamely jogalanytól önmagában azzal az indokkal megtagadni, hogy az EUM-Szerződés nem tartalmaz kifejezett rendelkezést olyan igényérvényesítési lehetőségről, amely az ilyen típusú keresetekben nyilvánul meg. Az EUMSZ 268. cikk és az EUMSZ 340. cikk második bekezdésének ezt a lehetőséget kizáró értelmezése a hatékony bírói jogvédelem elvével ellentétes eredményre vezetne (lásd ebben az értelemben: 2020. július 9-i Cseh Köztársaság kontra Bizottság ítélet, C-575/18 P, EU:C:2020:530, 82. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 50 A jelen ügyben, amint azt a Bizottság az ellenkérelemben elismerte, úgy tekinthető, hogy a harmadik és a negyedik kereseti kérelem az EUMSZ 268. cikken és az EUMSZ 340. cikk második bekezdésén alapuló kártérítési igényeket tartalmaz. Az 1 633 085,17 euró összegre, valamint a 2019. október 17-től számított kamatokra vonatkozó követelés e két kereseti kérelemben felváltva szerepel.
- 51 Tekintettel a fenti 46–50. pontban már megállapított, a második, harmadik és negyedik kereseti kérelem közötti összefüggésre, valamint arra, hogy – amint az a fenti 40. és 45. pontból következik – az első kereseti kérelem tárgyát képező megsemmisítés iránti kérelem és a negyedik kereseti kérelem tárgyát képező kártérítés iránti kérelem egy része között is kapcsolat áll fenn, a Törvényszék úgy véli, hogy a megfelelő igazságszolgáltatás érdekében elsőként és együttesen a fenti 27. pontban említett, a 2015. júliusi 15-i ítéletből levonandó következtetésekre vonatkozó második, harmadik és negyedik kereseti kérelmet kell megvizsgálni.
- 52 Másodsorban a Törvényszék a felpereseknek a megtámadott jogi aktus megsemmisítésére irányuló első kereseti kérelmét vizsgálja meg.

C. A felpereseknek a 2015. július 15-i ítéletből levonandó következtetésekre vonatkozó második, harmadik és negyedik kereseti kérelméről

1. Az elfogadhatóságról és a Törvényszék hatásköréről

- 53 A Bizottság a felperesek második, harmadik és negyedik kereseti kérelmének elfogadhatatlanságára, valamint arra hivatkozik, hogy a Törvényszék nem rendelkezik hatáskörrel a második kereseti kérelemről való határozathozatalra.
- 54 A második kereseti kérelmet illetően a Bizottság azzal érvel, hogy azon túlmenően, hogy az eljárási szabályzat 76. cikkének d) pontjával ellentétben nem „jogi vagy eljárási rendelkezésen” alapul, az arra irányul, hogy a Törvényszék olyan megállapítási ítéletet hozzon, amely a megtámadott jogi aktus megsemmisítését követően arra kötelezi a Bizottságot, hogy a 2015. július 15-i ítélet meghozatalát megelőzően kifizetett összegeket kamatokkal együtt beszámítsa az ezen ítélet rendelkező részében meghatározott bírságokba.
- 55 E tekintetben elegendő megjegyezni, hogy az Unión belüli jogviták terén nincs olyan jogorvoslati lehetőség, amely lehetővé tenné a bíróság számára, hogy általános vagy elvi nyilatkozat útján véleményt nyilvánítson (lásd: 2012. március 21-i Fulmen és Mahmoudian kontra Tanács ítélet, T-

- 439/10 és T-440/10, EU:T:2012:142, 41. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Egyébiránt az EUMSZ 263. cikkén alapuló jogszerűségi vizsgálat keretében a Törvényszéknek nincs hatásköre arra, hogy utasításokat adjon az Európai Unió intézményei, szervei vagy szervezetei számára (lásd: 1995. október 26-i Pevasa és Inpesca kontra Bizottság végzés, C-199/94 P és C-200/94 P, EU:C:1995:360, 24. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; lásd még ebben az értelemben: 2018. szeptember 25-i Svédország kontra Bizottság ítélet, T-260/16, EU:T:2018:597, 104. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 56 Ebből következik, hogy a második kereseti kérelmet hatáskör hiánya miatt el kell utasítani.
- 57 Ami a harmadik és negyedik kereseti kérelmet illeti, a Bizottság úgy véli, hogy azok elfogadhatatlanok, mivel egy jogerőssé vált jogi aktus, nevezetesen a vitatott határozat megkérdőjelezésére irányulnak. Álláspontja szerint ugyanis e kereseti kérelmekkel a felperesek a vitatott határozatban kiszabott és a 2015. július 15-i ítéletben megerősített összegű bírság alapján már esedékessé vált összegek visszatérítését kívánják elérni.
- 58 A Törvényszék írásbeli kérdésére adott válaszában a Bizottság nem állította, hogy a harmadik és negyedik kereseti kérelem az általa elfogadott és kereset hiányában jogerőre emelkedett más jogi aktusok megkérdőjelezésére irányult volna. A Bizottság szerint ugyanis az általa közvetlenül a 2015. július 15-i ítéletet követően a felpereseknek küldött elektronikus levelek és levelek mint a vitatott határozat végrehajtására irányuló intézkedések nem minősülnek az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdése alapján megtámadható jogi aktusnak.
- 59 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a felperesek negyedik kereseti kérelmükkel nem a vitatott határozatot kívánják megkérdőjelezni, hanem a 2015. július 15-i ítélet állítólagosan téves végrehajtásával okozott kár megtérítését kérik.
- 60 Márpedig meg kell jegyezni, hogy az EUMSZ 268. cikk szerinti kártérítési kereset abban az esetben indítható, ha a Bizottság vagy alkalmazottai a Törvényszék határozatának végrehajtása során hibát követnek el (lásd ebben az értelemben: 2018. május 17-i Westfälische Drahtindustrie és társai kontra Bizottság végzés, T-393/10 INTP, nem tették közzé, EU:T:2018:293, 21. pont).
- 61 Egyébiránt a jelen ügyben a Bizottság és a felperesek között a 2015. július 15-i ítéletben foglalt teljesítése tárgyában folytatott előzetes levélváltás nem képezi akadályát annak, hogy az EUMSZ 268. cikk és az EUMSZ 340. cikk második bekezdése alapján kártérítési kérelmet nyújtsanak be.
- 62 Amint ugyanis a fenti 44. és 45. pontból kitűnik, a felperesek által a negyedik kereseti kérelemben előterjesztett kártérítési kérelem terjedelme szélesebb, mint a Bizottság által a 2015. augusztus 12-i elektronikus levelében elutasított kérelem. Ez utóbbi kérelem nem vette figyelembe a 2011. június 29. és 2015. június 16. közötti időszakban az 16 400 000 euró összeg után felszámított kamatozatot. Éppen ezért, még ha az említett elektronikus levél az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdése szerinti kereset tárgyát képezhetne volna is, amit a Bizottság vitat, e jogi aktus megsemmisítése nem vezetett volna ugyanarra az eredményre, mint a Törvényszékhez benyújtott kártérítési kérelem (lásd ebben az értelemben: 2019. szeptember 5-i Európai Unió kontra Guardian Europe és Guardian Europe kontra Európai Unió ítélet, C-447/17 P és C-479/17 P, EU:C:2019:672, 49–64. pont).
- 63 A harmadik kereseti kérelem is kártérítési jelleget ölt (lásd a fenti 49. és 50. pontot). Nem arra irányul, hogy megkérdőjelezze a Bizottság jogerőre emelkedett jogi aktusát, hanem azt kifogásolja, hogy ezen intézménynek nem volt jogalapja arra, hogy 1 633 085,17 euró többletössze-

get szedjen be. E túlfizetés a WDI által 2019. október 17-én elkövetett hibából ered, amikor a vitatott bírság fennmaradó összegének kiszámításakor nem vette figyelembe a 2011. június 29. és 2015. június 16. közötti időszakban az 16 400 000 euró összeg után járó kamatokat.

- 64 Következésképpen a harmadik és a negyedik kereseti kérelem elfogadható.
- 65 A fentiekből következik, hogy a Bizottság által felhozott kifogás kizárólag a felperesek második kereseti kérelme tekintetében megalapozott.

2. Az ügy érdeméről

- 66 A Törvényszék a gondos igazságszolgáltatásra tekintettel indokoltnak tartja, hogy először a felperesek negyedik, a Bizottság magatartásának jogellenességén alapuló kártérítési kérelemre vonatkozó kereseti kérelmét vizsgálja meg, mielőtt a Bizottság jogalap nélküli gazdagodására alapított harmadik kereseti kérelmet megvizsgálná.

a) A Bizottság magatartásának jogellenességére alapított kártérítési kérelemről

- 67 Előjáróban emlékeztetni kell arra, hogy az Unió szerződésen kívüli felelősségének megállapításához három feltétel együttes teljesülése szükséges, nevezetesen az, hogy a megsértett jogszabály célja, hogy a magánszemélyek számára jogokat keletkeztessen, és hogy a jogsértés kellően súlyos legyen, továbbá a kár tényleges bekövetkezése megállapítást nyerjen, és végül közvetlen okozati összefüggés álljon fenn a jogi aktus kibocsátóját terhelő kötelezettség megsértése és a sérelmet szenvedett személyeket ért kár között (lásd ebben az értelemben: 2000. július 4-i Bergaderm és Goupil kontra Bizottság ítélet, C-352/98 P, EU:C:2000:361, 39–42. pont; 2018. szeptember 6-i Klein kontra Bizottság ítélet, C-346/17 P, EU:C:2018:679, 60. és 61. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ha valamely uniós intézmény csak jelentősen korlátozott mérlegelési mozgástérrel rendelkezik, vagy egyáltalán nem rendelkezik mozgástérrel, az uniós jog pusztán megsértése elegendő lehet e jog olyan kellően súlyos megsértésének megállapításához, amely megalapozhatja az Unió szerződésen kívüli felelősségét (lásd: 2021. január 20-i Bizottság kontra Printeos ítélet, C-301/19 P, EU:C:2021:39, 103. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 68 A felperesek azzal érvelnek, hogy a Bizottság nem megfelelően hajtotta végre a 2015. július 15-i ítéletet, ami az EUMSZ 266. cikk első bekezdése értelmében a Bizottságot terhelő kötelezettségek kellően súlyos megsértésének minősül. Az elszenvedett kár, amelynek megtérítését kérik, megegyezik a Bizottság által a megtámadott jogi aktusban követelt összeg, azaz 12 236 931,69 euró, valamint az ezen intézmény javára 2019. október 17-én keletkezett túlfizetés, azaz 1 633 085,17 euró ezen időponttól számított kamatokkal növelt összegével.
- 69 A Bizottság magatartásának jogellenességén alapuló kártérítési kérelmük alátámasztására a felperesek lényegében négy jogalapra hivatkoznak.
- 70 Az EUMSZ 266. cikk első bekezdésének megsértésére alapított első jogalap keretében a felperesek azt állítják, hogy a vitatott határozatban velük szemben kiszabott bírságot a 2015. július 15-i ítélet *ex tunc* hatállyal törölte, és helyette – csupán ezen ítélet kihirdetésének napján esedékessé váló – „a Törvényszék által kiszabott bírságot” állapított meg.

- 71 Második jogalapjukban a felperesek lényegében arra hivatkoznak, hogy a 2015. július 15-i ítélet végrehajtása és az eredetileg kiszabott bírság *ex tunc* hatállyal történő törlése okán az ideiglenes intézkedés tárgyában hozott végzés végrehajtásaként 2011. június 29. és 2015. június 16. között ideiglenesen megfizetett összegek nem voltak esedékesek, és hogy a WDI jogosult ezen összegek és az ezen időszak alatt felszámított kamatok visszatérítésére. Mivel a törölt bírság helyébe a „Törvényszék által kiszabott bírság” lépett, ezen összegeket 2015-ben be kellett volna számítani ez utóbbi bírság összegébe. A felperesek e jogalap keretében nemcsak az EUMSZ 266. cikk első bekezdésének, hanem az Unió általános költségvetésére alkalmazandó pénzügyi szabályokról, az 1296/2013/EU, az 1301/2013/EU, az 1303/2013/EU, az 1304/2013/EU, az 1309/2013/EU, az 1316/2013/EU, a 223/2014/EU és a 283/2014/EU rendelet és az 541/2014/EU határozat módosításáról, valamint a 966/2012/EU, Euratom rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2018. július 18-i (EU, Euratom) 2018/1046 európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL L 218. L 193., 1. o.) 98. cikke (1) bekezdésének megsértését is felróják.
- 72 A harmadik jogalap keretében a felperesek azt állítják, hogy a Bizottság által hivatkozott, 2011. január 4. óta fennálló késedelmikamat-fizetési kötelezettség sérti az EUMSZ 266. cikk első bekezdését, valamint a 2018/1046 rendelet 99. cikkének (4) bekezdését és 98. cikke (1) bekezdése első albekezdésének b) pontját. A bírság ugyanis csak 2015. július 15. óta esedékes.
- 73 A negyedik, szintén az EUMSZ 266. cikk első bekezdésének és a 2018/1046 rendelet 99. cikke (4) bekezdése d) pontjának megsértésére alapított jogalap a Bizottság által meghatározott – a 2010. szeptember 30-i határozatban meghatározott kamatlábnak megfelelő – kamatlábra vonatkozik. A felperesek szerint a „Törvényszék által kiszabott bírság” tekintetében új és alacsonyabb kamatlábat kellett volna megállapítani, amelyet az EKB által 2015 augusztusában az irányadó refinanszírozási műveletek esetében alkalmazott átlagos kamatláb alapján kellett volna kiszámítani.
- 74 Előljáróban meg kell jegyezni, hogy a felperesek által a második, harmadik és negyedik jogalap keretében hivatkozott következtetések csak akkor vonhatók le a 2015. július 15-i ítéletből, ha az első jogalap keretében előterjesztett előfeltevés helytálló.
- 75 A felperesek által felrótt valamennyi jogellenesség ugyanis azon az előfeltevésen alapul, hogy a vitatott határozatban kiszabott bírságot a Törvényszék nem „tartotta fenn”, illetve „erősítette meg”, hanem azt törölte, és „a Törvényszék által kiszabott bírsággal” helyettesítette.
- 76 Ez az előfeltevés az első jogalpból következik, amely a vitatott határozatban kiszabott bírságnak a 2015. július 15-i ítélettel való megsemmisítésének joghatásaira vonatkozik, amely bírság nem került törlésre azért, hogy a Törvényszék a korlátlan felülvizsgálati jogkörének gyakorlása keretében azonos összegű bírságot állapított meg.
- 77 Egyébiránt a Törvényszék megállapítja, hogy a második és a harmadik jogalap keretében a felperesek bizonyos érveket az első jogalap keretében megfogalmazott előfeltevés alátámasztása érdekében terjesztettek elő. Ezen érvek vizsgálatára az első jogalap vizsgálata keretében kerül sor.
- 1) A vitatott határozatban kiszabott bírság 2015. július 15-i ítélettel történő törlése joghatásainak figyelmen kívül hagyására alapított első jogalapról*
- 78 Az első jogalap alátámasztása érdekében a felperesek azzal érvelnek, hogy a Bizottság a 2015. július 15-i – a vitatott határozatban kiszabott bírságot törölő – ítélet kihirdetését követően megsértette az EUMSZ 266. cikk első bekezdéséből eredő kötelezettségeit. E kötelezettségek mind az említett ítélet rendelkező részéből, mind pedig annak indokolásából következnek.

- 79 Ami elsősorban a 2015. július 15-i ítélet rendelkező részét illeti, a Törvényszék törölte a vitatott határozat 2. cikke első bekezdésének 8. pontjában kiszabott bírságot, a Törvényszék azonban nem határozott úgy, hogy e törlés joghatásait időben korlátozná. A vitatott határozat 2. cikke első bekezdésének 8. pontja tehát már nem képezheti követelés alapját.
- 80 Ezt követően a 2015. július 15-i ítélet értelmében a felperesek új bírság megfizetésére „kötelesek”, amelynek összege megegyezik a vitatott határozat 2. cikke első bekezdésének 8. pontjában kiszabott bírság összegével. Egy második, önálló határozatról van szó, amelyet az eredeti bírság törlését követően hoztak, és amely e törlést nem érinti.
- 81 Végül a Törvényszék arra kötelezte a Bizottságot, hogy a saját költségein kívül viselje a felperesek részéről felmerült költségek felét, beleértve az ideiglenes intézkedés iránti eljárás keretében felmerült költségeket is. Ez a kötelezés azt bizonyítja, hogy a felperesek keresete eredményes volt, mivel a törölt bírság helyébe a megállapított jogellenesség miatt szükségszerűen „a Törvényszék által megállapított bírság” lépett. A Bizottság által képviselt álláspont a felperesek kétszeres elítélését jelentené, ami sértené a *ne bis in idem* elvét.
- 82 Másodsorban, a 2015. július 15-i ítélet indokolását illetően a felperesek először is azt állítják, hogy a Törvényszék egyértelműen kimondta, hogy a Bizottság sem 2010-ben, sem 2011-ben nem volt jogosult velük szemben bírságot kiszabni.
- 83 Másodszor a felperesek azt állítják, hogy korlátlan felülvizsgálati jogkörének gyakorlása keretében és az 1995. július 14-i CB kontra Bizottság ítélet (T-275/94, EU:T:1995:141) alapjául szolgáló ügyben fennálló helyzettel ellentétben a Törvényszéknek nem állt szándékában a Bizottság által kiszabott, törölt bírság „folytonosságát elrendelni”.
- 84 A 2015. július 15-i ítélet 335. pontjában szereplő, „a határozata elfogadásának időpontjában fennálló helyzetre” való hivatkozás a „Törvényszék által kiszabott bírság” független és önálló jellegét támasztja alá.
- 85 Egyébiránt a felperesek megjegyzik, hogy a 2015. július 15-i ítélet 346. pontjában a Törvényszék megállapította, hogy a 15 000 000 eurót meghaladó összegű ideiglenes fizetést követően „az a kérdés, hogy pénzügyi helyzetük lehetővé teszi-e a bírság megfizetését, immár csak az eredetileg a WDI-vel szemben kiszabott bírság körülbelül kétharmadának megfelelő összegre vonatkozik”, vagyis 46 550 000 euróra. Ez az állítás bizonyítja, hogy a Törvényszék abból az elvből indult ki, hogy az ideiglenesen megfizetett összegeket közvetlenül beszámítják a „Törvényszék által kiszabott bírságba”, kizárva a kamatok 2011. január 4-től történő visszamenőleges hatályú felszámítását.
- 86 A 2015. július 15-i ítélet 356. pontjából az is kitűnik, hogy a bírságot nem tekintették 2015. július 15. előtt esedékesnek. A felperesek ugyanis megjegyzik, hogy a Törvényszék e pontban emlékeztetett arra, hogy a felperesek ideiglenes intézkedés iránti kérelmének való részleges helyt adás eredményeként „a velük szemben kiszabott bírság teljes összegének megfizetését az [említett] ítélet meghozataláig elhalasztották”.
- 87 Ráadásul a 2018. május 17-i Westfälische Drahtindustrie és társai kontra Bizottság végzésből (T-393/10 INTP, nem tették közzé, EU:T:2018:293) kitűnik, hogy a Törvényszék a 2015. július 15-i ítéletben nem vizsgálta a kamatok kérdését, ami megerősíti, hogy azok nem voltak esedékesek a vitatott határozatban kiszabott bírság törlése következtében.

- 88 Harmadszor, a Törvényszék írásbeli kérdésére válaszolva a felperesek azzal érveltek, hogy a 2015. július 15-i ítéletben a Törvényszék nem végzett *reformatio in peiust*. Épp ellenkezőleg, a bíróság összegének a Bíróság által a 2016. július 7-i Westfälische Drahtindustrie és Pampus Industriebeteiligungen kontra Bizottság végzés (C-523/15 P, EU:C:2016:541) 42. pontjában említett megváltoztatása szükségképpen a javukra szól.
- 89 A Bizottság vitatja a felperesek érveit.
- 90 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az [EUMSZ 101. cikkben] és [EUMSZ 102. cikkben] meghatározott versenyszabályok végrehajtásáról szóló, 2002. december 16-i 1/2003/EK tanácsi rendelet (HL 2003. L 1., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 2. kötet, 205. o.) 23. cikke (2) bekezdésének a) pontja alapján a Bizottságot megillető azon jogkör, hogy határozattal bíróságot szabhat ki, magában foglalja azt is, hogy a bíróságoknak a határozatban megállapított határidőn belüli meg nem fizetése esetén késedelmi kamatot követelhet (lásd analógia útján: 1995. július 14-i CB kontra Bizottság ítélet, T-275/94, EU:T:1995:141, 81. pont). Az EUMSZ 299. cikk értelmében e határozat végrehajtható.
- 91 A vitatott határozat 2. cikkének második és harmadik bekezdése előírta, hogy a bíróságokat a közléstől számított három hónapon belül kell megfizetni, és hogy e határidő lejártakor automatikusan az EKB által az irányadó refinanszírozási műveleteire alkalmazott, az említett határozatot elfogadása hónapjának első napján érvényes kamatláb 3,5 százalékponttal növelt mértéke szerinti kamat fizetendő. A vitatott határozat 2. cikkének negyedik bekezdése előírta, hogy amennyiben a szankcionált vállalkozás keresetet nyújt be, ez a vállalkozás vagy bankgarancia nyújtásával, vagy a bíróság ideiglenes megfizetésével fedezheti a bíróságot.
- 92 Többek között a vitatott határozatban kiszabott bírság megfizetését lehetővé tévő fizetési képesség hiányára hivatkozva a felperesek az EUMSZ 278. cikk alapján kérelmet nyújtottak be a Törvényszékhez e határozat végrehajtásának felfüggesztése iránt.
- 93 Az ideiglenes intézkedés tárgyában hozott végzésben a Törvényszék elnöke e kérelemnek csak részben adott helyt. A Törvényszék elnöke ugyanis kizárólag – a felperesekkel szemben előírt – azon kötelezettség végrehajtásának felfüggesztését rendelte el, hogy a Bizottság számára bankgaranciát nyújtsanak a bíróságok azonnali behajtásának elkerülése érdekében, azzal a feltétellel, hogy a Bizottság részére 2011. június 30-ig 2 000 000 eurót, valamint 2011. július 15-től kezdve eltérő rendelkezésig, de legkésőbb az alapügyben meghozandó ítélet kihirdetéséig, minden hónap 15-éig havi részletekben 300 000 eurót fizetnek.
- 94 A bankgarancia nyújtására vonatkozó kötelezettség felfüggesztése nem vonta maga után a követelés esedékességének felfüggesztését, amely után továbbra is kamat számítandó fel (lásd ebben az értelemben: 1999. december 15-i DSR-Senator Lines kontra Bizottság végzés, T-191/98 RII, EU:T:1999:332, 46. pont).
- 95 2015. július 15-i ítéletében a Törvényszék először is ezen ítélet rendelkező részének 2. pontjában megsemmisítette a vitatott határozat 2. cikke első bekezdésének 8. pontját, amely 46 550 000 euró bírságot szabott ki a felperesekkel szemben, és ezt követően az említett rendelkező rész 4–6. pontjában elrendelte, hogy ugyanilyen összegű bírság megfizetésére „kötelesek”. A Törvényszék ugyanis a felpereseknek a vitatott határozat elfogadását követően kialakult pénzügyi helyzetére vonatkozóan a felek által előadott bizonyítékok alapján úgy ítélte meg, hogy a felperesek nem

- hivatkozhatnak megalapozottan arra, hogy a 2006. évi iránymutatás 35. pontjában említettekhez hasonló indokok alapján a fizetési képességük hiánya miatt csökkenteni kell a velük szemben kiszabott bírságot.
- 96 Amint az a 2018. május 17-i Westfälische Drahtindustrie és társai kontra Bizottság végzésből (T-393/10 INTP, nem tették közzé, EU:T:2018:293, 14. pont) kitűnik, a bírság után fizetendő késedelmi kamatok kezdő időpontjának kérdését a felek nem vitatták meg a bírósági eljárás során, és azt a 2015. július 15-i Westfälische Drahtindustrie és társai kontra Bizottság ítélet sem az indokolásban, sem pedig a rendelkező részben nem érintette kifejezetten.
- 97 Mivel a kamatok kérdését a 2015. július 15-i ítélet nem vizsgálta kifejezetten, meg kell határozni, hogy ezen ítéletből levezethető-e, hogy a Törvényszék által kiszabott bírság jogilag elkülönül a Bizottság által a vitatott határozatban kiszabott bírságtól.
- 98 Meg kell jegyezni, hogy már az 1/2003 rendelet 31. cikkének szövegéből is kitűnik, hogy a versenyjog területén az uniós bíróságra ruházott korlátlan felülvizsgálati jogkör, amely lehetővé teszi számára a Bizottság által kiszabott bírság törlését, csökkentését vagy növelését, a Bizottság által eredetileg kiszabott bírságra vonatkozik, és arra korlátozódik. Így az uniós bíróság által megállapított bírság nem minősül új, a Bizottság által kiszabott bírságtól jogilag elkülönülő bírságnak (lásd ebben az értelemben: 1995. július 14-i CB kontra Bizottság ítélet, T-275/94, EU:T:1995:141, 58. és 60. pont).
- 99 Amikor az uniós bíróság a Bizottság értékelését a sajátjával helyettesíti, és a korlátlan felülvizsgálati jogkörének gyakorlása keretében csökkenti a bírság összegét, a Bizottság határozatán belül azt az összeget, amelyet e határozat eredetileg megjelölt, a saját értékeléséből eredő összeggel váltja fel. A Bizottság határozatát az uniós bíróság által hozott ítélet helyettesítő hatása folytán tehát úgy kell tekinteni, mintha az mindig is az e bíróság által lefolytatott értékelésből eredt volna (lásd ebben az értelemben: 1995. július 14-i CB kontra Bizottság ítélet, T-275/94, EU:T:1995:141, 60–65. és 85–87. pont).
- 100 A 2015. július 15-i ítéletben a Törvényszék egyfelől megsemmisítette a vitatott határozatot a felperesekkel szemben kiszabott bírság összegét megállapító részében, másfelől pedig, korlátlan felülvizsgálati jogkörében eljárva, e bírság összegét ugyanezen összegben állapította meg.
- 101 E tekintetben a Bíróság megállapította, hogy jóllehet a vitatott határozattal kapcsolatos jogszerűségi vizsgálat Törvényszék általi gyakorlása a jelen esetben e határozat megsemmisítésével járt annyiban, amennyiben a Bizottság e határozatban bírságot szabott ki a felperesekkel szemben, ez a körülmény egyáltalán nem vonja maga után azt, hogy a Törvényszék ebből az okból meg van fosztva korlátlan felülvizsgálati jogköre gyakorlásának lehetőségétől (2016. július 7-i Westfälische Drahtindustrie és Pampus Industriebeteiligungen kontra Bizottság végzés, C-523/15 P, EU:C:2016:541, 38. pont). A Bíróság azt is megjegyezte, hogy az a körülmény, hogy a Törvényszék végül a bírságnak a vitatott határozatban meghatározottal azonos összegét ítélte meg megfelelőnek, nincs hatással a korlátlan felülvizsgálati jogkör e gyakorlásának jogszerűségére (2016. július 7-i Westfälische Drahtindustrie és Pampus Industriebeteiligungen kontra Bizottság végzés, C-523/15 P, EU:C:2016:541, 40. pont).

- 102 Ennélfogva az a tény, hogy a Törvényszék a 2015. július 15-i ítéletben korlátlan felülvizsgálati jogkörét gyakorolva a bírság összegét a Bizottság által a vitatott határozatban megállapítottal azonos összegben határozta meg, nem zárja ki a fenti 98. és 99. pontban említett elvek alkalmazását. Így a jelen ügyben a Bizottság megalapozottan állapíthatta meg, hogy mivel a Törvényszék által kiszabott bírság nem új bírság, az 2011. január 4. óta esedékes.
- 103 A felperesek által előterjesztett érvek ezt az értékelést nem teszik kétségessé.
- 104 Elsősorban, a 2015. július 15-i ítélet rendelkező részének 2. pontjában a Törvényszék kétségtelenül megsemmisítette a vitatott határozat 2. cikke első bekezdésének 8. pontját, amely bírságot szabott ki a felperesekkel szemben, ellentétben az 1994. február 23-i CB és Europay kontra Bizottság ítélet (T-39/92 és T-40/92., EU:T:1994:20) rendelkező részével, amely csupán alacsonyabb összegben állapította meg a bírságot, anélkül hogy előzőleg törölte volna a Bizottság által eredetileg kiszabott bírságot.
- 105 Mindazonáltal, a fenti 99. pontban hivatkozotthoz hasonló helyettesítő hatás már elismerésre került egy olyan határozat esetében, amelyben a Törvényszék először törölte a bírságot az anyavállalatot a Bizottság által kiszabott bírság megfizetéséért terhelő egyetemleges felelősség erejéig, majd ezt követően korlátlan felülvizsgálati jogkörében újból meghatározta ugyanezt az összeget (lásd ebben az értelemben: 2016. május 12-i Trioplast Industrier kontra Bizottság ítélet, T-669/14, nem tették közzé, EU:T:2016:285, 15. és 56–62. pont).
- 106 Egyébiránt meg kell jegyezni, hogy a felperesek állításával ellentétben a vitatott határozatban kiszabott bírság törlését nem az a megfontolás indokolta, amely szerint a Bizottság – a fizetési képességük akkoriban fennálló hiánya miatt – sem 2010-ben, sem pedig 2011-ben nem volt jogosult arra, hogy bírságot szabjon ki a felperesekkel szemben.
- 107 A Törvényszék ugyanis a jogszerűség vizsgálata keretében csupán azt állapította meg, hogy a Bizottság hibákat követett el a felperesek fizetési képességének értékelése során, arra azonban nem utalt, hogy velük szemben 2010-ben és 2011-ben semmilyen bírságot nem lehetett volna kiszabni. E jogellenességből nem is vezetett le más következményt, mint egyrészt a vitatott határozat 2. cikke első bekezdése 8. pontjának megsemmisítését, másrészt pedig a korlátlan felülvizsgálati jogköre – felperesek kérelmére történő – gyakorlásának igazolását. Ez egyértelműen kitűnik a 2015. július 15-i ítélet 324. és 332. pontjából.
- 108 A felperesek 2015. évi fizetési képességének saját maga által elvégzett vizsgálata keretében a Törvényszék a 2015. július 15-i ítélet 346. pontjában megállapította, hogy az ideiglenes intézkedés tárgyában hozott végzésben meghatározott ideiglenes fizetési terv alapján a felperesek 2011 óta már több mint 15 000 000 eurót ki tudtak fizetni.
- 109 A Törvényszék tehát a felperesek állításával ellentétben a 2015. július 15-i ítéletében megállapította, hogy a felperesek 2010-ben és 2011-ben rendelkeztek bizonyos fizetési képességgel.
- 110 Ebből következik, hogy a felpereseknek a vitatott határozat 2. cikke első bekezdése 8. pontjának Törvényszék általi megsemmisítéséből levont következtetései megalapozatlanok.
- 111 Másodsorban, ami a 2015. július 15-i ítélet rendelkező részének 4–6. pontjában a „köteles” kifejezés használatát illeti, az állandó ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy az ítélet rendelkező részét az annak alapját és szükséges alátámasztását képező indokolás tükrében kell értelmezni,

- mivel az elengedhetetlen a rendelkező részben foglaltak pontos értelmének meghatározásához (lásd: 1995. július 14-i CB kontra Bizottság ítélet, T-275/94, EU:T:1995:141, 62. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 112 A jelen ügyben, amint azt a Bíróság már megállapította, a 2015. július 15-i ítélet indokolásából kellően világosan kitűnik, hogy a Törvényszék korlátlan felülvizsgálati jogkörét gyakorolva járt el (lásd ebben az értelemben: 2016. július 7-i Westfälische Drahtindustrie és Pampus Industriebeteiligungen kontra Bizottság végzés, C-523/15 P, EU:C:2016:541, 41. pont).
- 113 Márpedig, amint arra a fenti 99. pont emlékeztet, a Törvényszék korlátlan felülvizsgálati jogkörében eljárva visszaható hatállyal módosította a vitatott határozatot.
- 114 Következésképpen a 2015. július 15-i ítélet rendelkező részében szereplő „köteles” kifejezésnek nem lehet a felperesek által javasolt értelmet tulajdonítani.
- 115 Harmadsorban, a 2015. július 15-i ítélet 335., 346. és 356. pontjából nem lehet arra következtetni, hogy a Törvényszék korlátozta volna a vitatott határozat módosításának visszaható hatályát.
- 116 Először is, ami a 2015. július 15-i ítélet 335. pontjában a felpereseknek a Törvényszék határozathozatala időpontjában fennálló fizetési képességére való hivatkozást illeti, már megállapítást nyert, hogy a Törvényszék korlátlan felülvizsgálati jogkörének gyakorlása keretében figyelembe vehet a Bizottság határozatát követően felmerülő tényezőket, anélkül hogy ez a Törvényszék által meghatározott bírságnak a Bizottság által kiszabott bírságtól jogilag elkülönülő jelleget kölcsönözne (lásd ebben az értelemben: 1995. július 14-i CB kontra Bizottság ítélet, T-275/94, EU:T:1995:141, 64. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 117 Másodsorban, ami a 2015. július 15-i ítélet 346. pontjában szereplő becslést illeti, amely szerint az ezen időpontban még esedékes bírság összege a Bizottság által kiszabott bírság „körülbelül kétharmadának” felel meg, a Törvényszék által a számításában figyelembe vett összegek kétségtelenül csak a bírságok tőkerészére vonatkoztak.
- 118 Mindazonáltal a Törvényszék már kimondta, hogy az ilyen becslés nem minősül a felperesek által fizetendő kamatok felszámításának kezdő időpontjára vonatkozó állásfoglalásnak (2018. május 17-i Westfälische Drahtindustrie és társai kontra Bizottság végzés, T-393/10 INTP, nem tették közzé, EU:T:2018:293, 17. pont).
- 119 Ezenkívül a felperesek állításával ellentétben az ilyen becslés nem kérdőjelezi meg a Törvényszék korlátlan felülvizsgálati jogköre gyakorlásának a fenti 99. pontban felidézett visszaható hatályát.
- 120 A 2015. július 15-i ítélet 346. pontjában ugyanis a Törvényszék csupán azt állapította meg, hogy az ideiglenes intézkedés tárgyában hozott végzés végrehajtása keretében a felperesek ezen időpontig már több mint 15 000 000 eurót fizettek, ami a 2010-ben kiszabott bírság (46 550 000 euró) összegének körülbelül egyharmadát tette ki.
- 121 Mivel a Törvényszék megvizsgálta a felperesek fizetési képességét, korlátlan felülvizsgálati jogkörének gyakorlása keretében nem hagyhatta figyelmen kívül a bírság ideiglenes részleges megfizetését. Önmagában a határozathozatal időpontjában fennmaradó összeg nagyságrendjének tőkében kifejezett egyszerű becslése nem jelenti azt, hogy a Bizottságnak a 2015. július 15-i ítélet

végrehajtása során az ideiglenesen megfizetett, kamatokkal növelt összegeket be kellett volna számítani a Bizottság által kiszabott bírságtól állítólagosan jogilag elkülönülő úgynevezett „Törvényszék által kiszabott bírságba”.

- 122 Harmadszor, a 2015. július 15-i ítélet 356. pontja sem kérdőjelezi meg, hogy a Törvényszék által megállapított bírság összege után 2011. január 4-től kamatot kell fizetni.
- 123 A 2015. július 15-i ítélet 356. pontjában ugyanis a Törvényszék csupán a felperesek által felhozott, az egyenlő bánásmód elvének megsértésére alapított érvre válaszolt. E tekintetben a Törvényszék kifejtette, hogy a vitatott határozat elleni kereset felperesek általi benyújtása, valamint az ideiglenes intézkedés iránti kérelmüknek való részleges helyt adás eredményeként a velük szemben kiszabott bírság teljes összegének megfizetését felfüggesztették, ellentétben azokkal a vállalkozásokkal, amelyek nem terjesztettek elő keresetet.
- 124 Amint azt a fenti 92. és 93. pont felidézi, a Törvényszék elnöke az ideiglenes intézkedés tárgyában hozott végzésben kizárólag a felperesek azon kötelezettsége végrehajtásának felfüggesztését rendelte el, hogy a bírságok azonnali behajtásának elkerülése érdekében bankgaranciát nyújtsanak a Bizottság javára, és a felperesek számára kedvező, legkésőbb az alapügyben meghozandó ítélet kihirdetéséig alkalmazandó ideiglenes fizetési tervet határozott meg. Amint az a fenti 94. pontban megállapításra került, a bankgarancia nyújtására vonatkozó kötelezettség felfüggesztése nem vonta maga után a követelés esedékességének felfüggesztését, amely után a bírósági eljárás alatt továbbra is késedelmi kamatot kellett felszámítani.
- 125 Negyedszer és utolsósorban a Törvényszék azt, hogy a Bizottságot kötelezte a felperesek részéről felmerült költségek felének viselésére, az eljárási szabályzat 134. cikkének (3) bekezdése alapján rendelte el, és az a vitatott határozat 2. cikke első bekezdése 8. pontjának megsemmisítésével magyarázható.
- 126 Mindazonáltal, amint az a fenti 104–110. pontból kitűnik, a felperesek által e megsemmisítésből levont következtetések megalapozatlanok.
- 127 Egyébiránt már megállapításra került, hogy amikor a Törvényszék korlátlan felülvizsgálati jogkörének gyakorlása keretében fenntartja a bírság összegének egy részét, a késedelmi kamatok megfizetésére irányuló kötelezettség *ab initio* nem minősül a Bizottság által eredetileg kiszabott bírságon felüli olyan szankciónak, amely a jogorvoslati jog akadályát képezné. Mivel ugyanis a bírság jogi jellege nem változik az uniós bíróság általi felülvizsgálat eredményeként, és mivel érvényesül az az elv, hogy a kereseteknek nincs halasztó hatálya, a Bizottság nem mentesítheti azt a vállalkozást, amely e bírságot nem fizette meg azonnal, és amely keresetének részben helyt adott, azon kötelezettsége alól, hogy az uniós bíróság által kiszabott bírság után a Bizottság által kiszabott bírság esedékességének időpontjától kezdve kamatot fizessen (lásd ebben az értelemben: 1995. július 14-i CB kontra Bizottság ítélet, T-275/94, EU:T:1995:141, 86. és 87. pont).
- 128 A fentiekből következik, hogy az első jogalapot el kell utasítani.

2) A vitatott határozatban kiszabott bírság törlésének következményeire vonatkozó második, harmadik és negyedik jogalapról

- 129 Amint az a fenti 74. és 75. pontban megállapításra került, a második, harmadik és negyedik jogalap az első jogalap keretében megfogalmazott azon előfeltevésből indul ki, amely szerint a Bizottság által kiszabott bírságot törölték, és annak helyébe „a Törvényszék által kiszabott bírság” lépett.

130 Mivel ez az előfeltevést az első jogalap vizsgálata keretében megdőlt, a második, harmadik és negyedik jogalap megalapozatlan, ezért azokat el kell utasítani.

3) Véggövetkeztetés

131 Mivel a felperesek által előterjesztett jogalapok megalapozatlanok, meg kell állapítani, hogy nem áll fenn jogellenesség, és *a fortiori* az EUMSZ 266. cikk első bekezdése értelmében a Bizottságra háruló kötelezettségek kellően súlyos megsértése, így a felperesek negyedik kereseti kérelmét el kell utasítani, anélkül hogy határozni kellene az Unió szerződésen kívüli felelőssége megállapításának a fenti 67. pontban felidézett többi feltételéről.

b) A jogalap nélküli gazdagodásra alapított kérelemről

132 Harmadik kereseti kérelmükben a felperesek azt kérik, hogy a Törvényszék a Bizottság jogalap nélküli gazdagodása miatt kötelezze a Bizottságot 1 633 085,17 euró 2019. október 17. óta számított kamatokkal növelt összegének a WDI részére történő visszatérítésére.

133 Ez a gazdagodás a felperesek által akkor elkövetett számítási hibára vezethető vissza, amikor a WDI 2019. október 17-én 18 149 636,24 euró összeget fizetett a Bizottságnak, anélkül hogy figyelembe vette volna a 2011. június 29. és 2015. június 16. közötti időszakban a 16 400 000 euró összeg után járó kamatokat.

134 A Bizottság vitatja a felperesek érveit.

135 Amint azt a Bizottság hangsúlyozza, a felperesek által a jogalap nélküli gazdagodás miatti elmarasztalása érdekében felhozott érvek csupán megismétlik a negyedik, a Bizottság állítólagosan jogellenes magatartására alapított, a Törvényszék által a fenti 67–131. pontban megvizsgált és elutasított kereseti kérelem alátámasztására már előadott érveket.

136 A negyedik kereseti kérelem elutasításának indokaiból kitűnik, hogy a Bizottság nem részesült 1 633 085,17 euró összegű túlfizetésben.

137 Ebből következik, hogy a felperesek harmadik kereseti kérelme megalapozatlan, ezért azt szintén el kell utasítani.

D. A felpereseknek a megtámadott jogi aktus megsemmisítésére irányuló első kereseti kérelméről

138 Első kereseti kérelmükben a felperesek a megtámadott jogi aktus megsemmisítését kérik, amelyben a Bizottság felszólította a WDI-t, hogy fizesse meg számára a 2020. március 31-i értéknapot figyelembe véve a követelés fennmaradó összegének megfelelő 12 236 931,69 eurót.

139 E kereseti kérelem alátámasztására a felperesek a fenti 78–130. pontban vizsgált négy jogalapra, valamint egy ötödik, az EUMSZ 266. cikk első bekezdésének és a megfelelő ügyintézés elvének megsértésére alapított jogalapra hivatkoznak. Ez utóbbi jogalap keretében a felperesek megismétlik az első négy jogalap alátámasztására már előadott érveket.

- 140 A Bizottság az első kereseti kérelem elfogadhatatlanságára hivatkozik. A megtámadott jogi aktus csupán a 2010. évi eredeti terhelési értesítés naprakésszé tétele. Ez az aktus nem a felperesekkel szembeni újabb követelés alapja, hanem a 2018/1046 rendelet 103. cikkének (2) bekezdése értelmében vett felszólítás. A 2015. július 15-i ítélet nem szab ki új bírságokat, és nem érinti a késedelmi kamatok kérdését. Ez az ítélet csupán a vitatott határozat 2. cikke első bekezdése 8. pontját semmisíti meg. Ezzel szemben e határozat 2. cikkének a késedelmi kamat fizetésére vonatkozó harmadik bekezdése változatlan marad, és így teljes mértékben alkalmazandó. Mivel a megtámadott jogi aktus előkészítő és pusztán megerősítő jellegű, ezért keresettel nem támadható meg.
- 141 Amint az a fenti 128. és 130. pontból kitűnik, a felperesek által előterjesztett első négy jogalap megalapozatlan, és azokat el kell utasítani. Mivel az ötödik jogalap ugyanezen érveken alapul, azt szintén el kell utasítani.
- 142 E körülmények között a felperesek első kereseti kérelmét mint megalapozatlant el kell utasítani, anélkül hogy a Bizottság által felhozott elfogadhatatlansági kifogást meg kellene vizsgálni.

IV. A költségekről

- 143 Az eljárási szabályzat 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A felpereseket, mivel pervesztesek lettek, a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell a saját költségeiken felül a Bizottság részéről felmerült költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített hetedik tanács)

a következőképpen határozott:

- 1) A Törvényszék a keresetet elutasítja.**
- 2) A Törvényszék a Westfälische Drahtindustrie GmbH-t, a Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG-t és a Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. KG-t kötelezi a költségek viselésére.**

da Silva Passos

Valančius

Reine

Truchot

Sampol Pucurull

Kihirdetve Luxembourgban, a 2022. november 23-i nyilvános ülésen.

Aláírások

Tartalomjegyzék

I.	A jogvita előzményei	2
II.	A felek kérelmei	6
III.	A jogkérdésről	7
	A. A felperesek arra irányuló kérelméről, hogy a Törvényszék a kérelmeiknek mulasztási ítéletben adjon helyt	7
	B. A kereset tárgyáról	8
	C. A felpereseknek a 2015. július 15-i ítéletből levonandó következtetésekre vonatkozó második, harmadik és negyedik kereseti kérelméről	10
	1. Az elfogadhatóságról és a Törvényszék hatásköréről	10
	2. Az ügy érdeméről	12
	a) A Bizottság magatartásának jogellenességére alapított kártérítési kérelemről	12
	1) A vitatott határozatban kiszabott bírság 2015. július 15-i ítélettel történő törlése joghatásainak figyelmen kívül hagyására alapított első jogalapról	13
	2) A vitatott határozatban kiszabott bírság törlésének következményeire vonatkozó második, harmadik és negyedik jogalapról	19
	3) Véggkövetkeztetés	20
	b) A jogalap nélküli gazdagodásra alapított kérelemről	20
	D. A felpereseknek a megtámadott jogi aktus megsemmisítésére irányuló első kereseti kérelméről	20
IV.	A költségekről	21